

Lluís Roda

De l'ànima

Premi Ibn Hazm
Ajuntament de Xàtiva

Dues gotes de rímel, com les dues copes
D'uns sostenidors eternals,
Són tristament engolides per l'ÀNIMA.
Que esperarà pacient una nova ocasió
Per a rebre el seu amant exterior.

LÍMPIDAMENT s'hi mira, a l'espill.
Es troba guapa.
Pertot es reflecteix el fulgor del matí.
La bellesa estilitzada d'una magnífica
Figura, amb el seu vestit cenyit
A la cintura, que la mà ajusta
Delicadament, ansiosa per la trobada
Anhelada, els llavis preparats
Per al bes, per a un silenci llarg
I esperat, la boca seca, reservant-se
La humitat per al moment adient.
El llapis escriu la silueta de l'amor
En els ulls, en la boca.
Com un pintor que adora un paisatge i el conserva
I el transmet,
Adorna les seues galtes, es pentina les pestanyes
Amb delicada majestat.
Perfuma el coll alegre
I el revesteix amb metalls preciosos i lluent
Que fa penjar també de les orelles.
Tot resplendeix en el seu oferiment magnífic,
Després de tants anys, finalment,
Els seus cabells seran acaronats per la mà
Que tant estima, i anticipant-se

Al moment amb els tacons s'hi fa més
Alta, per ser de l'estatura.
És a punt. I té sentit i es mereix.
I tot haurà tingut sentit.
El dolor de la separació,
La joia del retrobament.
El dur camí que l'ha dut fins a tu.

De sobte, una espurna
Travessa el seu pensament.
Una veu agra exclama:
«Tens sort de no existir, mala puta!
Perquè si no..., em cagava en tu
Ara mateix
Per tot el que m'has fet.
Estic fart, fastiguejat d'aquesta vida
Miserable. On ets, mala puta? Tu, rata de Déu,
Ja me la pagaràs! Ix del cau que et
Veja...»

Dues gotes de rímel, com les dues copes
D'uns sostenidors eterns,
Són tristament engolides per l'ÀNIMA.
Que esperarà pacient una nova ocasió
Per a rebre el seu amant exterior.

NO vull un cable que em nugue
A l'esperança,
Car em sé naufrag agarrat a una
Ampolla buida,
A un missatge que se salva en la botella
D'aire, tapat,
Pel riu sec que m'arrossega,
Fòssil amat,
Com un solitari que als budells
Creix, als bordells,
Una ONG nefasta
I solidària,
Solitaris glops d'absenta,
Cremen el riu
Sec de l'absència, de la vida.
Piròmana em
Convida a reprendre la partida.
Precisament,
On la hi havíem deixada.
Però no tinc asos en la màniga,
Ni tinc camisa,
Tan sols una ampolla buida
A què aferrar-me
Per a una vida plena, absent

A l'ànima,
Presència del teu cos
Que salva.

HE exhumat examors,
Desenterrat el teu cadàver.

Els cabells intactes i atractius
A punt per a l'esperma.
Les ungles brutes de la desesperació.
De sobte, els ulls es van moure i em van mirar.
Els ulls, com una gota freda,
D'una pena oceànica.

Fer-nos dignes de nosaltres.
L'impuls de necrofilia.
Aquell dolor etern que ens mata.

OH Butterfly,
Ell creia que l'havies oblidat,
Les llàgrimes del mai,
Oh Butterfly,
Polsim daurat als dits
D'ales difunt,
Oh Butterfly,
Durà les mans tacades,
Per ales que ha tancat.
Oh Butterfly,
Durament, dura la vida
I, durament, dura la mort.
Oh Butterfly,
Aquest voler que ens vol
Sense voler,
Oh pobra Butterfly! Oh capità!
El mai que ja mai deixa de ser mai.

AVUI, he caminat per la borda.
Tot l'univers em parlava de tu.
Llàgrimamar.
El gel es desfà.
Com es desfà la vida.
No hi haurà naufragi.
Arribaré a bon port.
Refer, si cal, la travessia.
He d'aprofitar que m'estimes per estimar-te igual.
La nit, amb llum, no es veu.
Òxid!
Pintura de vaixell de llavis.

PER haver-me escollit, gràcies, oh Senyor,
Sóc el teu primogènit, la teua millor obra,
Que amb llibertat ha obrat, allò que no es recobra,
I amb decidida por vaig preferir l'enyor,
El dolor, la suor: el fruit prohibit fruit,
Més que la paciència, m'he estimat la ciència,
I t'he mirat als ulls, com els seus, a València,
Del pis del paradís, tot sol en sóc partit,
Ella me'n queda enllà, eternament eterna,
I jo, manco, mancat, rebollaré les vides,
No vull el teu perdó, com d'un perdonavides,
Com serf serve la clau, la joia i l'alegria,
Per sempre més esclau d'allò que m'ha fet via,
Fou a gràcies veure-la, eixint, dins meu hiverna.

HI HA belles cançons
I totes em parlen de tu
Com un pont sobre aigües tèrboles
Com gàrgoles del temps
Com llàgrimes que enguls
Com a baguls de dols
De dons, *midons*,
Si tens raons
També n'has tingut
Com boles i dragons
T'ho empasses per la gola.
Hi ha belles cançons
No m'oblides, *ne me quittez pas*,
Ne m'oubliez pas,
Don't forget! I am.
Don't forget.
I am. Don't forget
That.
Ne me quittez pas!
Ne me quittez pas!
Ne me quittez pas!
T'estime. T'he estimat.
Atrapat pel temps,
No t'he oblidat. Com un gat

Que miola,
Que es muda cada dia,
Transmutat,
Mutar
Mut
Que put
Que puta,
Que darrere de tu
Que per tu transhuma.
Jo,
Amat,
Perdut,
El fat,
Desfet,
Fart.
Hi ha belles cançons
On tot s'amaga i bat,
I val i preval i batega.
Hi ha belles cançons
Hi ha sons que són sols
Sons,
Músiques d'un vals
Per tal d'anar amant
Fer ball d'amar pensant,
Passar, estar anant,
Anar estant
Sense tu, sense tant.
Mentrestant.

Mentrestant.
Mentrestant
Hi ha belles cançons
I poques em parlen de tu.
Que poques
Em parlen de tu!